

Forslag

til

Lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter m. v.

Fremsat den 9. oktober 1958 af *indenrigsministeren*.

§ 1.

I lov nr. 188 af 20. maj 1933 om kommunale ejendomsskatter, således som denne lov er ændret ved lov nr. 100 af 14. april 1937 § 25, lov nr. 361 af 22. december 1954, lov nr. 31 af 15. februar 1957 og lov nr. 85 af 31. marts 1958, foretages de nedenfor i §§ 2-6 angivne ændringer.

§ 2.

Lovens § 4 affattes således:

„§ 4. I København og på Frederiksberg fastsættes den ordinære grundskyldpromille af kommunalbestyrelsen for 4-årige perioder ad gangen. Promillen kan for ingen periode fastsættes lavere end den for skatteåret 1958-59 gældende grundskyldpromille.

Stk. 2. Beslutning om promillens fastsættelse træffes af kommunalbestyrelsen i forbindelse med vedtagelse af overslaget for det første regnskabsår i vedkommende 4-årige periode; spørgsmålet behandles i overensstemmelse med de for behandling af kommunens overslag til enhver tid gældende regler.“

§ 3.

Lovens § 5 affattes således:

„§ 5. I købstæderne, Marstal handelsplads og de sønderjyske flækker fastsættes den ordinære grundskyldpromille af kommunalbestyrelsen for 4-årige perioder ad gangen. Promillen kan for ingen periode fastsættes lavere end den for skatteåret 1958-59 gældende grundskyldpromille, heri indbefattet tillægsgrundskyldpromille i henhold til lov nr. 166 af 24. maj 1955.

Stk. 2. Beslutning om promillens fastsættelse træffes af kommunalbestyrelsen i forbindelse med vedtagelse af overslaget for det første regnskabsår i vedkommende 4-årige periode; spørgsmålet behandles i overensstemmelse med de for behandling af kommunens overslag til enhver tid gældende regler.“

§ 4.

I lovens § 8, stk. 2, indføjes efter ordene „lovgivningen om landbrugsejendomme“ ordene: „samt enhver præstegård, der på samme tidspunkt helt eller delvis var underkastet opretholdelsespligt som selvstændigt landbrug i henhold til § 65, stk. 3, i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønsvæsen m. v.“

§ 5.

Lovens § 12, stk. 2, affattes således:

„*Stk. 2.* Skatteåret løber fra 1. april til 31. marts. De i medfør af lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme foretagne vurderinger lægges til grund ved skatteberegningen fra og med det skatteår, for hvilket vurderingerne første gang vil være at lægge til grund ved beregningen af skat til staten.“

§ 6.

I lovens § 25 indføjes som nyt stk. 3 og stk. 4:

„*Stk. 3.* Ændres en ansættelse ifølge klage eller revision, bliver eventuel berigtigelse at foretage senest ved førstkommande opkrævning.

Stk. 4. Hvor ændring af ansættelsen eller af skatteberegningen medfører godtgørelse

af erlagt skat, har den skattepligtige krav på renter, 5 pct. p. a., af det skattebeløb, der tilbagebetales, for tiden fra datoen for indbetalingen til datoen for tilbagebetalingen. Sker godtgørelse i form af afkorting i det skattebeløb, der skal erlægges ved førstkommende opkrævning, beregnes renterne for tiden til sidste rettidige betalingsdag ved denne opkrævning.“

§ 7.

§ 5, stk. 3, i lov nr. 31 af 15. februar 1957 om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter affattes således:

„Stk. 3. En ejendom, der i skatteåret 1956-57 har været helt eller delvis fritaget for kommunal ejendomsskyld i henhold til lovgivningen om byggeri med offentlig støtte, er — så længe denne skattefritagelse er gældende — fritaget for så stort et beløb af den fikserede kommunale ejendomsskyld, som svarer til det skattebeløb, der som følge af fritagelsen i henhold til byggestøttelovgivningen og bestemmelsen i § 1,

stk. 2, litra b) og c), i lov nr. 166 af 24. maj 1955 ikke skulle erlægges i skatteåret 1956-57.“

§ 8.

Stk. 1. Denne lov træder i kraft den 1. januar 1959. Fastsættelse af grundskyldpromiller i henhold til §§ 2 og 3 sker første gang med virkning for skatteårene 1959-60—1962-63.

Stk. 2. De amtskommunale ejendomsskatter for tiden 1. januar—31. marts 1959 bortfalder.

Stk. 3. Med virkning fra og med skatteåret 1959-60 ophæves lov nr. 166 af 24. maj 1955 om forøgelse af den kommunale ejendomsbeskatning i købstæderne m. v. De beløb, der i henhold til nævnte lovs § 3 for skatteårene 1956-57—1958-59 er henlagt til en særlig fond, overføres pr. 1. april 1959 til kommunens kapitalfond. De til tillægspromillerne svarende andele af grundskylden og den fikserede kommunale ejendomsskyld indgår fra og med skatteåret 1959-60 i kommunens kasse som ordinære kommunale ejendomsskatter.

Bemærkninger til lovforslaget.

Ved nærværende forslag til lov om ændring af lov om kommunale ejendomsskatter foreslås der gennemført *dels* visse ændringer i beskatningsreglerne, der har sammenhæng med det samtidig fremsatte forslag til lov om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen, *dels* visse andre ændringer, der ikke har noget at gøre med dette forslag og er af mere teknisk karakter.

I. Ændringer med tilknytning til den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld.

Som omtalt i bemærkningerne til lovforslaget om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld er det tanken fremtidig at frigive de tillægsejendomsskatter, der i henhold til lov nr. 166 af 24. maj 1955 opkræves i købstæderne og i hver kommune henlægges til en særlig fond til imødegåelse af kommunens tab på garanti for statslån i henhold til byggestøttelovgivningen. I overensstemmelse hermed foreslås det, at 1955-loven ophæves (forslagets § 8, stk. 3), således at tillægsgrundskylden i købstæderne fremtidig indgår i den ordinære grund-

skyld (forslagets § 3) på samme måde, som tillægsejendomsskylden i købstæderne indgår i den fikserede kommunale ejendomsskyld, jfr. lov nr. 31 af 15. februar 1957. Tillægsejendomsskaternes provenu vil som følge heraf fra og med skatteåret 1959-60 indgå i kommunens kasse som ordinære kommunale ejendomsskatter.

Samtidig foreslås de hidtil for købstadkommunerne gældende begrænsninger i adgangen til at udskrive grundskyld ophævet (forslagets § 3). Disse begrænsninger har hidtil haft meget ringe betydning, idet de promiller, hvormed ordinær grundskyld i langt de fleste bykommuner hidtil har været opkrævet, ligger endog langt under det tilladte maksimum. Købstæderne vil i øvrigt herved på dette punkt blive sidestillet med Københavns og Frederiksberg kommuner, for hvilke maksimumsgrænsen for grundskyldpromillen blev ophævet ved lov nr. 361 af 22. december 1954.

Endvidere er det i §§ 2 og 3 foreslået, at bykommunernes adgang til at nedsætte grundskyldpromillen bortfalder. En sådan minimumsgrænse for grundskyldpromillen vil være nødvendig for at

opnå den huslejetilpasning, der er formålet med indførelsen af den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld.

II. Andre ændringer.

Efter at statsejendomsskatteåret, der hidtil har været kalenderåret, med virkning fra og med skatteåret 1959-60 ved § 82 i lov om vurdering og beskattning til staten af faste ejendomme, jfr. lovbekendtgørelse nr. 237 af 9. juli 1958, er blevet ændret til finansåret, vil det være hensigtsmæssigt, at der foretages en tilsvarende *omlægning af skatteåret for de amtskommunale ejendomsskatter*, der opkræves sammen med statsejendomsskatterne. En sådan omlægning af det amtskommunale skatteår med virkning fra og med skatteåret 1959-60 foreslås derfor gennemført ved forslaget § 5. I forslaget § 8, stk. 2, er det samtidig fastsat, at de amtskommunale ejendomsskatter for januar kvartal 1959 bortfalder, idet amtskommunerne i modsat fald ville få 5 kvartalers skat i regnskabsåret 1959-60. Da amtsskatterne for kalenderåret 1958 fuldt ud tages til indtægt i regnskabsåret 1958-59, og da forfaldstiderne (1. april og 1. oktober) ikke ændres, har omlægningen af skatteåret ingen betydning for amtskommunernes budgetter og regnskaber. Omlægningen har derimod den betydning, at de refusionsopgørelser, der ved salg af fast ejendom foretages parterne imellem, simplificeres.

I forslaget § 4 er der optaget en bestemmelse, hvorefter *præstegårde*, der drives som landbrug, henregnes til de landbrugsejendomme, der i henhold til lovens § 8 opnår tilskud til regulering af den amtskommunale grundskyld. Ved den forhøjelse af tilskuddet til regulering af den amtskommunale grundskyld, der blev gennemført ved lov nr. 85 af 31. marts 1958, blev tilskuddet samtidig begrænset til kun at gælde landbrugsejendomme. For at få et administrativt anvendeligt kriterium for, hvilke ejendomme der skulle betragtes som landbrugsejendomme, blev det i loven bestemt, at der hertil alene skal henregnes ejendomme, der helt eller delvis er noteret som landbrug i henhold til lovgivningen herom. Da præstegårde, der drives som landbrug, ifølge landbrugsloven ikke kan noteres i matriklen som landbrugsejendomme, kom disse ejendomme ikke ind under tilskudsbestemmelserne, hvilket har været følt som en mangel.

Siden gennemførelsen af de nye tilskudsbestemmelser er det imidlertid ved § 65, stk. 3, i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen m. v. som noget nyt foreskrevet, at præstegårde, der — efter at udstykning er foretaget i henhold til lov

nr. 537 af 4. oktober 1919 — egner sig til landbrugsmæssig drift, er undergivet opretholdelsespligt som landbrug i medfør af § 2 i loven om landbrugsejendomme, medmindre kirkeministeriet dispenserer herfra. Denne nye bestemmelse muliggør en afgrænsning af de præstegårde, der drives som landbrug, og disse ejendomme foreslås derfor inddraget under tilskudsbestemmelserne i den kommunale ejendomsskattelevs § 8.

I forslaget § 6 er det endelig foreslået, at der indføres en bestemmelse om *rentegodtgørelse* ved tilbagebetaling af for meget erlagt kommunal ejendomsskat svarende til den nye bestemmelse herom i statsejendomsskattelevs § 84.

Opmærksomheden henledes på, at såfremt omlægningen af amtsskatteåret samt præstegårdenes inddragelse under tilskudsbestemmelserne skal gennemføres med virkning for skatteåret 1959-60, vil det være nødvendigt, at nærværende lovforslag vedtages inden 1. januar 1959.

III. Bemærkninger til de enkelte paragraffer.

Til § 2.

Ændringen af lovens § 4 tilsigter at begrænse Københavns og Frederiksberg kommunalbestyrelseres adgang til at nedsætte grundskyldpromillen, jfr. de indledende bemærkninger, afsnit I. Promillen vil efter forslaget ikke kunne fastsættes lavere end den for skatteåret 1958-59 fastsatte grundskyldpromille, der i Københavns kommune er 11 og i Frederiksberg kommune 12.

Endvidere er der — ligesom for købstadkommunerne i § 3 — foreslået indført begrebet „ordinær grundskyldpromille“ som en modsætning til de ekstraordinære grundskyldpromiller, der foreslås gennemført ved det samtidig fremsatte lovforslag herom.

Ændringen af bestemmelsens formulering har i øvrigt alene til formål at udskille de dele af bestemmelsen, der nu er indholdsløse. Det bemærkes herved, at den gældende lovbestemmelses omtale af ejendomsskylden og henvisning til lovens § 1, stk. 2, er uden indhold efter den ved lov nr. 31 af 15. februar 1957 gennemførte fiksering af ejendomsskylden i bykommunerne.

I § 8, stk. 1, foreslås det, at fastsættelse af grundskyldpromillen i henhold til forslaget § 2 første gang skal ske med virkning for skatteårene 1959-60—1962-63, hvilket stemmer med, at den nuværende 4-årige periode udløber den 31. marts 1959.

Til § 3.

Ifølge den gældende affattelse af lovens § 5, sammenholdt med afsnit I i lov nr. 31 af 15. februar

1957, skal det ved grundskyldpromillens fastsættelse, der sker for 4 år ad gangen, iagttages, at provenuet af grundskylden og den fikserede ejendomsskyld ikke kommer til at udgøre mere end $\frac{1}{6}$ af gennemsnittet af den samlede skatteudskrivning i kommunen i de sidste 10 år med tillæg af den kommunale ejendomsskyld, der blev udskrevet i skatteåret 1925-26. Grundskyldpromillen må endvidere ikke forhøjes med mere end 1 promille for hver 4-årsperiode. Disse begrænsninger gælder dog ikke de ved lov nr. 166 af 24. maj 1955 som et led i huslejeudligningen indførte tillægsejendomsskatter i købstæderne.

Som anført i de indledende bemærkninger, afsnit I, foreslås de nævnte begrænsninger i byrådenes adgang til at forhøje grundskyldpromillerne ophævet i forbindelse med, at tillægsgrundskyldpromillen sammenlægges med den ordinære grundskyldpromille. Samtidig foreslås det, at byrådene ikke skal kunne fastsætte den nye ordinære promille lavere end den for skatteåret 1958-59 gældende grundskyldpromille, inklusive tillægsgrundskyldpromillen.

Da tillægsgrundskyldpromillen i 1955 blev fastsat til 6, dog højst forskellen mellem 12 og den dagældende ordinære grundskyldpromille, er den samlede kommunale grundskyldpromille i de fleste købstæder for skatteåret 1958-59 12. I nogle købstadkommuner er den samlede promille dog noget lavere, i reglen mellem 10 og 12; kun i en enkelt sønderjysk flække er promillen højere end 12, nemlig 16.

Vedrørende de øvrige ændringer i paragraffen henvises til bemærkningerne til § 2.

Til § 4.

Som anført i de indledende bemærkninger, afsnit II, er baggrunden for ændringsforslaget til lovens § 8, stk. 2, den nye bestemmelse i § 65, stk. 3, ilov nr. 155 af 7. juni 1958 om folkekirkens lønningsvæsen m. v. Denne bestemmelse har følgende ordlyd:

„Såfremt præstegårdens jorder, efter at der er truffet bestemmelse om udstykning i henhold til lov nr. 537 af 4. oktober 1919, jfr. lov nr. 283 af 30. juni 1922 § 2, stk. 2, egner sig til landbrugsmæssig drift, kommer § 2 i lov nr. 291 af 31. marts 1949 om landbrugsejendomme til anvendelse. Dispensation herfra kan dog meddeles af kirkeministeren. I øvrigt fastsættes de nærmere regler for driften af avlingen og tilsynet med den m. m. ved et af ministeriet udfærdiget regulativ.“

Opretholdelsespligten som landbrug gælder således kun de præstegårde, for hvilke der er truffet

bestemmelse om udstykning. Ifølge oplysninger fra kirkeministeriet er sådan bestemmelse truffet for så godt som alle præstegårde, og arbejdet med udstykning m. v. for de resterende få præstegårde forventes tilendebragt i løbet af 1959. Da det efter forslaget er en betingelse for at opnå nedsættelse af den amtskommunale grundskyld for skatteåret 1959-60, at præstegården pr. 31. december 1958 er undergivet opretholdelsespligt som landbrug, vil de præstegårde, for hvilke der ikke inden denne dato er taget stilling til udstykningsspørgsmålet, ikke kunne få nedsættelse af grundskylden i 1959-60, men først fra et senere tidspunkt.

Oplysninger om, hvilke præstegårde der er underkastet opretholdelsespligt som landbrug, findes for tiden ikke på amtstuerne, idet landbrugsforpligtelsen ikke noteres i matriklen, men der vil ved kirkeministeriets foranstaltning kunne tilgås de enkelte amtstuer underretning herom.

Til § 5.

Den foreslåede ændrede affattelse af lovens § 12, stk. 2, har til formål at ændre det amtskommunale skatteår, således at dette skatteår falder sammen med skatteåret for de øvrige kommunale skatter og statsskatterne. Der henvises i øvrigt til de indledende bemærkninger, afsnit II, og bestemmelsen i forslagets § 8, stk. 2.

Til § 6.

Ved § 84, stk. 4, i den nye lov om vurdering og beskatning til staten af faste ejendomme, jfr. lov-bekendtgørelse nr. 237 af 9. juli 1958, blev der givet hjemmel til at yde rentegodtgørelse, når tilbagebetaling af statsejendomsskatter som følge af ændring af ansættelsen eller af skatteberegningen finder sted. En sådan hjemmel findes ikke i den kommunale ejendomsskattelov. Da det må forekomme rimeligt, at en tilsvarende bestemmelse indføres for den kommunale ejendomsskat, foreslås der ved nærværende paragraf indført en bestemmelse i den kommunale ejendomsskattelov, der ganske svarer til bestemmelsen i statsejendomsskattelovens § 84, stk. 4.

Samtidig foreslås der ved det nye stk. 3 i lovens § 25 indført en bestemmelse om, at berigtigelser som følge af ændringer i ansættelsen — på samme måde som for statsejendomsskatternes vedkommende — skal foretages senest ved den førstkommande opkrævning.

Til § 7.

Som omtalt i afsnit I. A. 2. i de indledende bemærkninger til forslag til lov om ekstraordinær grundskyld og ejendomsskyld til kommunen blev

den ved lov nr. 166 af 24. maj 1955 gennemførte tillægsejendomsskyld i købstæderne også pålagt visse ejendomme, der i medfør af byggestøttelovgivningen var fritaget for at erlægge ordinær ejendomsskyld, medens andre af disse ejendomme blev helt eller delvis fritaget for tillægsejendomsskylden, jfr. lovens § 1, stk. 2. Da ejendomsskylden i købstæderne blev fikseret ved lov nr. 31 af 15. februar 1957, indgik også tillægsejendomsskylden i den fikserede kommunale ejendomsskyld, jfr. lovens § 2, stk. 2.

Da tillægsejendomsskatterne fra og med skatteåret 1959-60 skal indgå i kommunernes kasse som ordinære ejendomsskatter, og loven af 24. maj 1955 som følge heraf ophæves — jfr. forslaget § 8 og bemærkningerne hertil — bortfalder den foran omtalte særlige hjemmel i 1955-lovens § 1, stk. 2, til helt eller delvis at fritage visse ejendomme for tillægsejendomsskyld. Da det ikke er tanken, at der skal ske nogen ændring i den andel af den fikserede kommunale ejendomsskyld, der erlægges af disse ejendomme, er det nødvendigt, at der tilvejebringes særlig hjemmel for fremdeles at fritage de pågældende ejendomme for fikseret kommunal ejendomsskyld i samme omfang som hidtil. Forslagets § 7 tager sigte herpå.

1955-loven indeholder tillige i § 2 en bestemmelse om hel eller delvis fritagelse for tillægsejendomsskyld for visse gamle ejendomme. Det drejer sig om de ejendomme, der er omfattet af den gældende lejelovs § 77, stk. 6, d. v. s. ejendomme med lejligheder, hvis 1939-husleje er under 800 kr., og som er opført før 1890 i kommuner med over 30 000 indbyggere. Denne særlige fritagelsesregel — der ikke gælder i København og Frederiksberg, hvor tillægsejendomsskylden blev erstattet af en forhøjelse af den ordinære ejendomsskyld — har således kun haft betydning for visse gamle ejendomme i de få købstæder, der har over 30 000 indbyggere. Bestemmelsens administration har imidlertid voldt disse få købstadkommuner uforholdsmæssigt stort besvær, fordi kommunerne ikke er i besiddelse af de fornødne oplysninger om ejendommenes alder og 1939-huslejens størrelse. Der er derfor ikke foreslået indført en tilsvarende fritagelsesregel for den nye ekstraordinære ejendomsskyld.

Såfremt 1955-loven ophæves, vil der ikke længere være hjemmel til at fritage disse få, gamle ejendomme for den del af den fikserede kommunale ejendomsskyld, der svarer til tillægsejendomsskylden, medmindre særlig hjemmel herfor tilvejebringes. Da ejendomme af den nævnte kategori gennemgående har lave forskelsværdier,

vil den husleje-forhøjelse, der følger af den ekstraordinære grund- og ejendomsskyld, i disse ejendomme ikke — som i nyere ejendomme — blive ca. 14 pct., men kun 8-10 pct., jfr. nærmere afsnit III. 1. i bemærkningerne til lovforslaget om den ekstraordinære grundskyld og ejendomsskyld. Som følge heraf har man ikke fundet anledning til at skabe hjemmel for opretholdelse af denne særlige fritagelsesregel, og de få ejendomme i de store købstæder, det drejer sig om, vil derfor fra 1. april 1959 blive beskattet på lige fod med de tilsvarende gamle ejendomme i København og Frederiksberg. Den husleje-forhøjelse, der følger heraf, vil normalt kun andrage 1—2 pct. af 1939-lejen, hvorved disse ejendomme ialt vil få en husleje-forhøjelse på 9-12 pct., eller stadig mindre end den husleje-forhøjelse, der indtræder i nyere ejendomme.

Til § 8.

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1959, hvorved amtsskatteårets omlægning og præstegårdenes inddragelse under bestemmelserne om statstilskud til nedsættelse af den amtskommunale grundskyld vil kunne få virkning for skatteåret 1959-60.

Bestemmelsen i stk. 2 om, at amtsskatterne for tiden 1. januar—31. marts 1959 ikke opkræves, indebærer ikke nogen skattelempelse, men er alene en følge af, at amtsskatteåret omlægges fra kalenderåret til finansåret.

I konsekvens af den sammenlægning af de ordinære ejendomsskatter og tillægsejendomsskatterne i købstæderne, der for grundskyldens vedkommende finder sted ifølge forslaget § 3 og for ejendomsskyldens vedkommende er sket ved dennes fiksering, foreslås loven af 24. maj 1955, hvorved tillægsejendomsskatterne blev indført, nu ophævet. Disse tillægsskatter er hidtil i medfør af 1955-lovens § 3 i hver kommune blevet henlagt til en særlig fond til imødegåelse af kommunens eventuelle tab på garantier for statslån til boligbyggeri, men det var i loven bestemt, at der fra og med 1960-61 med indenrigsministerens samtykke og på nærmere af denne fastsatte vilkår ville kunne frigives midler af fonden til finansiering af kommunens anlægsvirksomhed, herunder til saneringsformål. Som et led i sammenlægningen med de ordinære ejendomsskatter foreslås det imidlertid, at de til tillægspro-millerne svarende andele af grundskylden og den fikserede kommunale ejendomsskyld — for tiden i alt ca. 18 mill. kr. årlig — fra og med skatteåret 1959-60 frigives til kommunernes frie anvendelse. Herved vil der tillige blive tilvejebragt de fornødne midler til, at købstæderne vil kunne nedsætte deres

kommunale indkomstskatter i nogenlunde samme omfang som København og Frederiksberg.

De tillægsejendomsskatter, der for skatteårene 1956-57—1958-59 er henlagt til den fornævnte særlige fond, foreslås pr. 1. april 1959 overført til kommunens kapitalfond. Disse opsamlede midler vil herved fremdeles kunne bidrage til øget selvfinansiering af kommunernes anlægsvirksomhed. Såfremt en kommune måtte lide større tab ved garantier for statslån — eller som følge af den ad-

gang, staten ifølge forslaget til lov om boligbyggeri får til at pålægge kommunen halvdelen af statens eventuelle tab på garantier for private lån til boligbyggeri — vil der fremdeles med indenrigsministerens samtykke kunne anvendes midler af kapitalfonden til dækning heraf, således at kapitalfonden efter de herom gældende almindelige regler restitueres i løbet af et passende åremål ved årlige henlæggelser over kommunens driftsregnskaber.